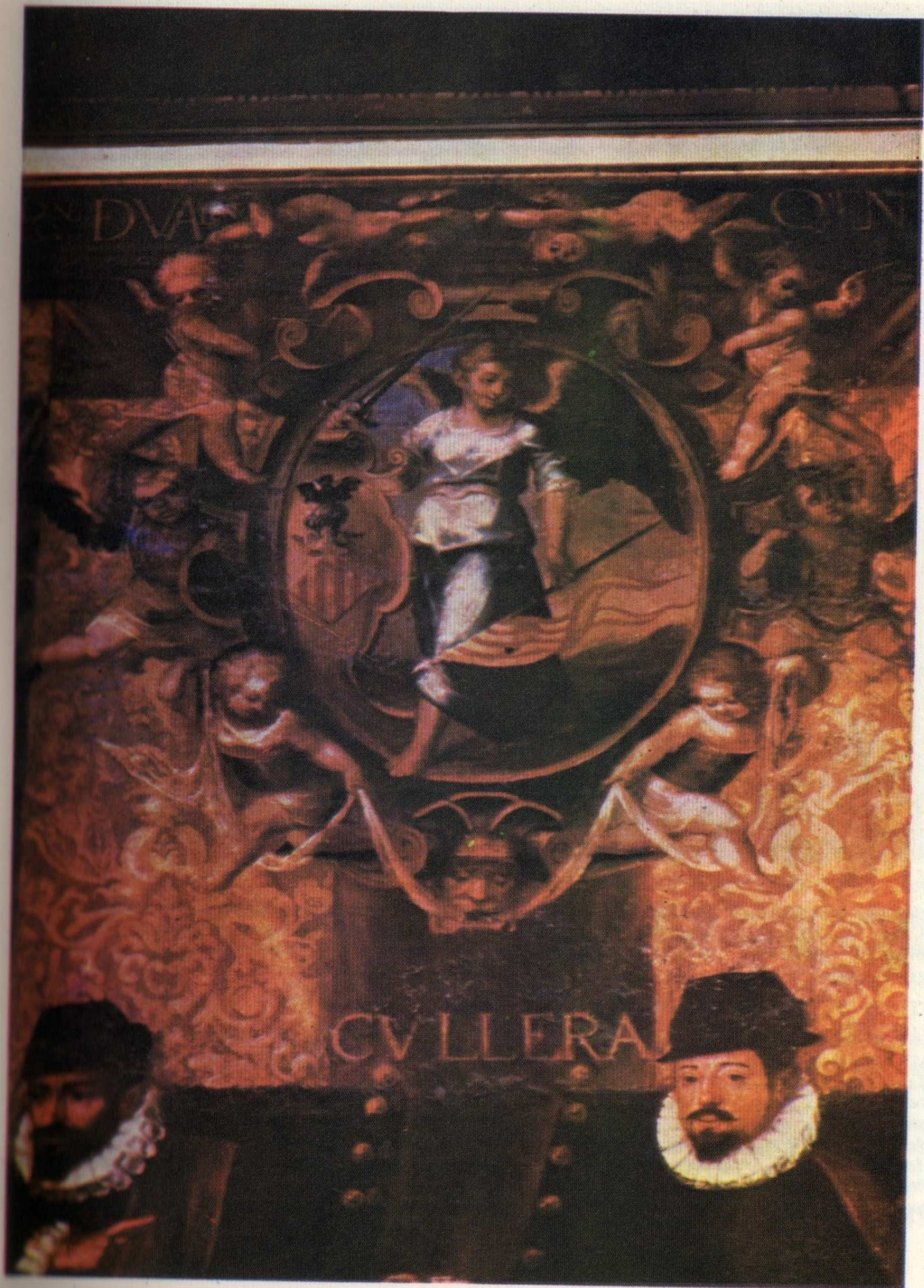

Pennó de la Conquesta. Conservada a l'Arxiu i Museu Històric de València, és, segons la tradició, el "senyal reial" —"la Nostra Senyera", deia Jaume I— que els moros van alçar en la torre de la ciutat quan es rendiren als exèrcits cristians. Sobre unes teles blanques mal cosides, els vençuts van pintar les quatre barres. La inscripció "Año 1238" sembla que hi fou afegida el 1638 per algun funcionari ja castellanitzant i poc discret

Bandera de Morvedre. Morvedre, l'actual Sagunt, com a "vila reial" que era —i igual que totes les ciutats, les viles i els llocs no feudals— tenia per senyera pròpia la de les quatre barres sense blau. És una de les poques que han arribat fins avui, possiblement en una refecció o restauració del segle XVI o del XVII. Es conserva a les dependències de l'Ajuntament de Sagunt

DVA

CVLLERA

(Dalt). — Palau de la Generalitat, a València. Fragment de pintura mural de l'anomenat Saló de Corts, que representa l'emblema del Braç Reial: un àngel que sosté l'escut i la bandera de les poblacions valencianes que el constituïen. La senyera és la de les quatre barres, sense discussió: sense blau

(Darrere). — Palau de la Generalitat, a València. També un fragment de mural del Saló de Corts. La bandera en mans de l'àngel és encara més explícita. València —la ciutat-capital, que tenia la seua bandera específica amb el blau— no va fer cap objecció, com es veu, a la representació genèrica de les quatre barres a seques: reconeixia explícitament que, per al poble valencià no feudalitzat, la bandera única i inequívoca era la que havia de ser: la de les barres solitàries. Malgrat la seua propensió centralista, les autoritats de València, en l'època foral, no gosaren imposar el blau municipal a les altres poblacions "lliures" del país. De fet, València reconeixia com a bandera de tots els valencians la de les quatre barres, i es reservava per a ella, en tant que municipi, el privilegi del blau coronat